

Nanda Roep

Help, wie klopt daar?

Stille nacht,
angstige nacht

Plaza Patatta

δ

Wie is wie?



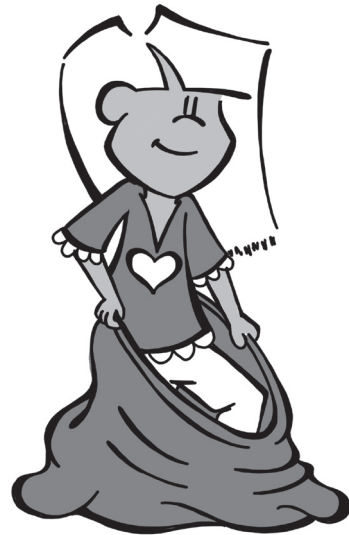
Deze vrolijke jongedame is het oudste kind in huis. Het betekent dat zij de grootste cadeau's moet krijgen en dat ze bovendien het beste is in surprises maken.

(Maar dat vindt ze

natuurlijk alleen maar zelf...) Dit creatieve meisje is dol op feestelijke avonden zoals Sinterklaasavond. Ze heet Luna.

Dit lachebekje is het tweede en meteen ook laatste kind van haar ouders. Zij is daarom het schattigste en dus wil iedereen voor haar de leukste verrassingen bedenken. (Eh, dat vindt ze tenminste zelf...) Haar zus moet niet denken dat ze bang is voor zwarte Pieten die je in de zak stoppen.

Want voor zulke flauwe Pietengrapjes is deze slimmerd nu echt te groot! Ze heet Lotte.





Deze rondborstige dame is mevrouw Veldstra – oftewel, de lieflijke **mama Marianne**. Zij is de trots van het gezin, want Marianne is operazangeres. Geen gewone, nee, een echte ster die over de hele wereld optreedt.

Voor Sinterklaasavond is ze natuurlijk naar huis

gekomen; Marianne is namelijk dol op familiefeestjes! Al de hele dag zingt ze luid en uit volle borst Sinterklaasliedjes: hóóórt wíééé klopt dááháár!

En dit is hun lieveling: **papa Veldstra**, de enige man in huis. Hij zit vol nieuwe ideeën voor zijn kinderrestaurant Plaza Patatta. Papa knutselt en kookt of zijn leven ervan afhangt.

Speciaal voor Sinterklaasavond heeft hij allerlei nieuwe recepten uitgevonden. Maar omdat hij nog steeds nauwelijks kan koken, durft niemand zijn brouwsels te proeven!



Sinds een paar maanden wonen ze met z'n viertjes boven hun kinderrestaurant in Biesland, aan de rand van het bos. Al die tijd hebben ze nooit licht gezien in het houten huis een kilometer verderop – het eerste huis naast hun boerderij. Ze dachten dat het onbewoond was...



Een spookhuis

In Plaza Patatta doet iedereen geheimzinnig. Papa en mama praten nauwelijks tegen elkaar en zeggen alleen het hoognodige tegen hun dochters.

Zoals: ‘Doe je het licht uit als je naar beneden gaat?’

Of: ‘Mag ik de lijm als jij er klaar mee bent?’

Dat komt omdat ze surprises, verrassingen, aan het maken zijn voor hun Sinterklaasfeest.

Natuurlijk hopen ze dat de échte Sinterklaas op 5 december zal langskomen.

Sterker: Lotte zegt elke avond voor het slapen gaan een wensgebedje met de vraag of Sinterklaas alsje-alsje-alsjeblíéft wil langskomen!

Maar ze hebben óók samen lootjes getrokken.

Voor degene die op jouw briefje staat, moet je dan een klein cadeautje kopen en een surprise maken.

Luna heeft bijvoorbeeld haar zusje getrokken met de lootjes. (Ssst, dat mag nog niemand weten!)

In het grootste geheim heeft Luna toen hun eigen huis zo’n beetje nagemaakt van kartonnen dozen en stukjes hout.

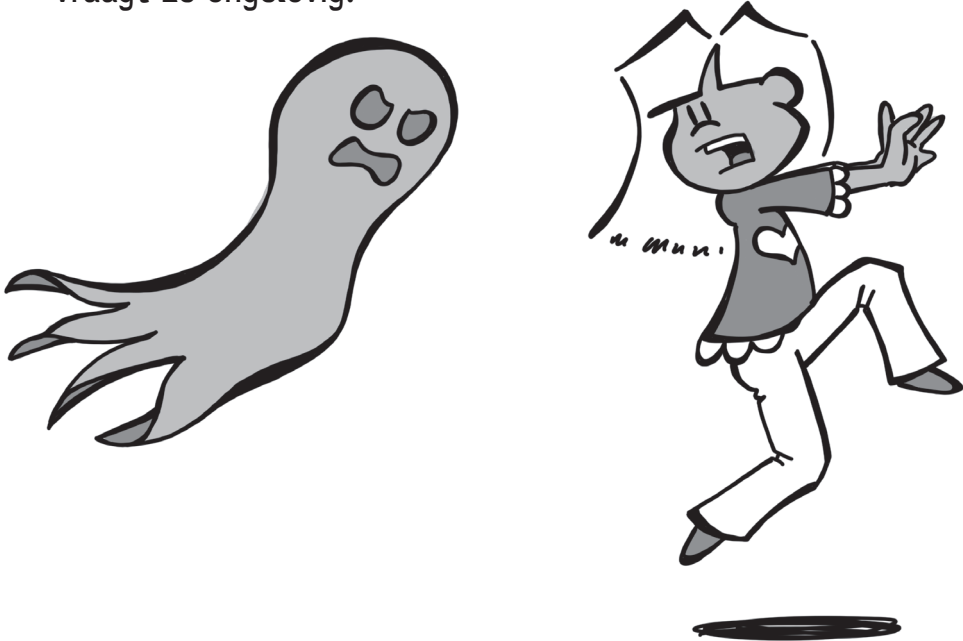
En weet je wat ze toen deed? In elke kamer heeft ze een spookje gelegd. Een van plastic, een van stof, en gewoon een klein lakentje met oogjes eruit geknipt.

Omdat Lotte altijd zo bang is voor spoken en geesten.

Nu heeft Luna haar enorme surprise ingepakt (met wel twee rollen inpakpapier) en staat ze onder aan de trap een plekje te zoeken

om het cadeau te verstoppen. Dan mag Lotte tenminste weer bij haar in bed kruipen als ze niet kan slapen, die bange pudding.

‘Wat is dat?’ vraagt Lotte plotseling. ‘Is het voor mij?’
Snel duwt Luna het grote pakket voor zich uit.
‘Zeg ik niet.’ Ze heeft het achter de wenteltrap geduwd,
naar het ondergrondse gangetje van de boerderij.
Lotte wijst naar de donkere hoek waar het spookhuis staat.
‘Ga je dat ding op het geheime luik zetten?’
vraagt ze ongelovig.



Niemand weet dat er een luik in de gang van hun huis zit.
Papa heeft het hele pand verbouwd,
maar het luik niet gezien. Ook mama heeft geen idee
dat je vanuit Plaza Patatta een ondergrondse gang in kunt.
Er zijn maar drie mensen die de tunnel kennen:
Luna, Lotte en het oude vrouwtje Frida,
dat vroeger in hun boerderij woonde.
Lotte vraagt: ‘Maar hoe moet het als we naar Frida willen?’
De gang komt uit in het bos van Biesland.
Bij de uitgang staat een huisje, wit als in een sprookje.
En daar woont Frida. Eerst waren de zussen
bang voor haar (vooral voor haar woeste hond!),

maar ze bleek heel aardig te zijn.
Tegenwoordig krijgen ze van Frida vaak zelfs hulp.
Ze geeft bijvoorbeeld advies over koken.
Daarmee kunnen de meiden voorkomen
dat papa vieze dingen maakt, en dat is hard nodig ook.
Vorige week wilde papa bijvoorbeeld koekjes bakken.
Niet zomaar koekjes, nee. Ze moesten in de vorm van
de mijter van Sinterklaas. Met paprikapoeder erop
en halve tomaatjes, zodat de mijter echt rood zou zijn.
Je moet er toch niet aan denken
hoe vies dat was geworden? De tomaatjes zouden
in de oven verschrompelen, en het koekjesdeeg
zou helemaal nat en slap worden – blègh.
Toen zei Frida dat hij misschien beter *kaneel*koekjes
kon maken. Bijvoorbeeld in de vorm van
de staf van Sinterklaas. Dat smaakte tenminste nog lekker.



‘Als we naar Frida willen,’ zegt Luna,
‘dan is mijn surprise hier allang weer weg.’
Lotte bestudeert het grote ding dat Luna heeft geknutseld.
Dan knikt ze en zegt: ‘Zo’n grote surprise wil ik wel.’
‘Reken maar nergens op, eierkopje,’ zegt Luna.
Mama Marianne loopt boven over de gang,
ze neuriet tevreden een deuntje.
Soms barst ze in zingen uit en galmt:
‘Hooft wie klopt daar kind’re!’
Luna en Lotte beginnen dan steeds te glimlachen,
en papa trouwens ook.
‘Meiden? Schattekontjes?’
Uit de keuken komt papa Hans tevoorschijn.
Hij heeft een vork achter zijn oor en
een schroevendraaier in zijn hand.
Zijn haren zijn wit van de bloem waarmee hij koekjes bakt.
‘Willen jullie bij de supermarkt even kruiden halen
voor pepernoten, alsjeblieft? Ik heb net uitgevonden
hoe dat moet!’
Uit de zak van zijn overall trekt hij zijn portemonnee
en Lotte neemt giechelend een briefje van tien euro aan.
‘Papa, let je op dat je niet met de schroevendraaier
in het deeg gaat roeren?’
Luna wijst naar zijn oor. ‘Enneh... met een vork
kan je geen surprise in elkaar zetten, hè?’
Verward kijkt papa naar de schroevendraaier in zijn hand.
‘O! Natuurlijk! Goed dat jullie het zeggen!’
Hij stopt de schroevendraaier achter zijn oor
en gaat terug naar de keuken. De meiden kijken hem
vrolijk na.
‘Wat doen we?’ vraagt Lotte dan. ‘Onze skates aan?’
‘Op skates kunnen we niet door de regen, pepernootje,
we gaan met de fiets!’

Lotte puft. ‘Doe maar niet zo verwaand hoor,
want op de fiets ben ik altijd veel sneller dan jij.’
‘O ja? Moet jij eens opletten!’

Tegelijk beginnen ze te rennen. Ze moeten gauw
naar hun jassen en, hup, op de fiets. Ze willen allebei
de snelste zijn!



Het bosbeest

Lotte springt naar buiten op haar regenlaarzen –
want die kreeg ze het snelste aan.

Ze wil Luna achter zich laten en blijft daarom rennen
terwijl ze haar jas van de kapstok grijpt.

Zie je wel, Luna heeft haar nog steeds niet ingehaald,
het gaat lukken! Hijgend trekt ze de enorme schuurdeur open
en sprint om het gebouw heen naar de voorkant.

Gelukkig staat haar fiets nooit op slot
en kan ze dus meteen wegrijden. Ze komt de hoek om...
en ziet Luna weg fietsen.

Hoe kan dat!

Beteuterd en verbaasd kijkt Lotte haar grote zus na –
die keihard lacht dat Lotte het
heus niet van haar kan winnen als-ze-dat-soms-dacht...

Pfft, die slimmerd is uit het raam van
het restaurant geklommen. Hoe bestáát het!
Het is toch niet normaal dat je daaraan denkt?

